

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πραξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2017

ΕΤΟΣ ΛΗ΄

ΑΡ.439 - 440

Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Κολ. Β' 8-12

Ευαγγέλιο: Λουκ. β' 20-21, 40-52

1 Ιανουαρίου 2017

«Και ότε επλήσθησαν ημέραι οκτώ του περιτεμείν το παιδίον, και εκλήθη το όνομα αυτού Ιησούς» (Λουκ. β' 21)

Χρόνια πολλά, καλή χρονιά κι ευλογημένος ο καινούργιος χρόνος. Με τις ευχές αυτές που ανταλλάσσουμε όλοι, άλλοτε με ειλικρίνεια και άλλοτε τυπικά, έχουμε την αίσθηση ότι κάτι έληξε και ότι κάτι νέο αρχίζει. Αυτή μάλιστα την αλλαγή, η ματαιοδοξία των ανθρώπων, τη γιορτάζει παγκόσμια με φαντασμαγορικά φώτα που φωτίζουν προσωρινά τον ουρανό, όμως μόλις αυτά σβήσουν, τότε μαζί με το σκοτάδι τα διαδέχεται η παγωνιά, όπως και στις καρδιές των ανθρώπων. Μια παγωνιά του αγνώστου που φοβίζει, λόγω και της πολλής θλίψης που προηγήθηκε παγκόσμια τον προηγούμενο χρόνο.

Όμως ένας τέτοιος εορτασμός που δημιουργεί μια ευτυχία εφήμερη και που αφήνει στο βάθος μια ανέκφραστη λύπη πόσο σημαντικός ή ελπιδοφόρος μπορεί να είναι; Αν ο σημερινός τρόπος εορτασμού δεν είναι ελπιδοφόρος, τότε υπάρχει άλλος τρόπος που να δημιουργεί ελπίδα; Ναι, υπάρχει άλλος τρόπος που εκφράζεται και υλοποιείται δια του Ιησού Χριστού.

Ναι, δια του Ιησού Χριστού, που η σημερινή Δεσποτική γιορτή της Περιτομής, μας εισάγει σ' ένα νέο έτος, μια καινούργια χρονιά. Είναι σι' αλήθεια θαυμαστό και συνάμα παράδοξο. Αυτόν που είδαμε πριν από οκτώ μέρες «γενόμενον εκ γυναικός», να δοξολογείται από τους Αγγέλους και να προσκυνείται από τους ποιμένες, τον βλέπουμε σήμερα «γενόμενον υπό νόμον ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ' 4-5). Όταν έφτασε η ώρα που είχε καθορίσει ο Θεός, απέστειλε τον Υιό του. Γεννήθηκε ταπεινά σε μια φάτνη από μια γυναίκα τη Μαριάμ, την Υπεραγία Θεοτόκο και υποτάχτηκε στο νόμο, για να εξαγοράσει τους υπόδουλους στο νόμο, για να γίνουμε παιδιά του Θεού.

Με την υποταγή του σήμερα στο νόμο, δεν παρουσιάζεται σ' εμάς μόνο σαν ένα τέλειο πρότυπο υποταγής στο νόμο, αλλά την ίδια στιγμή, μας εξηγεί πιο πάνω και ο Απόστολος Παύλος ότι υποτάσσεται στο νόμο για να μας ελευθερώσει από τις διατάξεις του νόμου, όπως η οδυνηρή περιτομή, αλλά και «να μας δώσει την πληρότητα ζωής, Αυτός που, κατά το σημερινό «Απόστολο», είναι Κύριος, κάθε αρχής και εξουσίας». Και τούτο, «Γιατί μόνο στο Χριστό κατοικεί σωματικά όλη η Θεότητα». Έτσι, «πιστεύοντας σ' Αυτόν», μας προτρέπει ο σημερινός «Απόστολος», «λάβετε την πραγματική περιτομή, που δε γίνεται με ανθρώπινα χέρια, αλλά είναι η απαλλαγή από την αμαρτία που εξουσίαζε τον άνθρωπο. Αυτή είναι για τους Χριστιανούς η περιτομή. Γιατί, όταν βαφτιστήκατε, θαφτήκατε μαζί με το Χριστό, αλλά κι αναστηθήκατε μαζί του, γιατί πιστέψατε στη δύναμη του Θεού, ο οποίος τον ανέστησε από τους νεκρούς».

Όπως μέσα από τη σταύρωση και το θάνατο του, συσταυρωνόμαστε κι εμείς, έτσι και μέσα από τη δική Του περιτομή, περιτεμνόμαστε κι εμείς για να οδηγηθούμε μαζί Του στην ανάσταση.

Ακόμα ο Ιησούς, μέσα από την πράξη της περιτομής δεν υπήρξε μόνο υπάκουος στο νόμο του Θεού, αλλά σαν άνθρωπος φανέρωνε και την κατά σάρκα συγγενεία Του με τους Ιουδαίους για να μην μπορούν να τον αρνηθούν. Παράλληλα με την περιτομή επιβεβαιώνεται ότι έγινε πραγματικά άνθρωπος και όχι «κατά φαντασίαν» όπως υποστήριζαν κάποιο αιρετικοί.

Ο Θεοφύλακτος ρωτά τους αιρετικούς: «Πως γαρ περιετιμήθη, ει κατά φαντασίαν εσαρκώθη»;

Έτσι, όπως η σάρκωση ήταν πραγματική και όχι φανταστική, για τον ίδιο λόγο και η περιτομή ήταν πραγματική και όχι φανταστική. Κατά συνέπεια και η σωτηρία που προσφέρεται δια του Ιησού Χριστού είναι πραγματική και όχι φανταστική. Για τούτο ο Απόστολος Πέτρος ομολογεί με βεβαιότητα μπροστά στους άρχοντες του ιουδαϊκού λαού ότι: «Από κανέναν άλλο δεν μπορεί να προέλθει η σωτηρία, ούτε υπάρχει πρόσωπο κάτω από τον ουρανό δοσμένο στους ανθρώπους με το οποίο μπορούμε να σωθούμε» (Πράξ. δ' 12).

Κατά την ημέρα της Περιτομής δόθηκε και το όνομα, το όνομα Ιησούς, όπως είχε προαγγελθεί κατά τον Ευαγγελισμό από τον Άγγελο προς την Παρθένο Μαριάμ: «Θα γεννήσεις γιο και θα τον ονομάσεις Ιησού. Αυτός θα γίνει μέγας και θα ονομαστεί Υιός του Υψίστου» (Λουκ. α' 31-32). Αλλά και μετά από λίγο καιρό ο Άγγελος σταλμένος από το Θεό θα πει στον Ιωσήφ: «Το παιδί που περιμένει προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα. Θα γεννήσει γιο και θα του δώσεις το όνομα Ιησούς, γιατί αυτός θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες τους» (Μαθ. α' 20-21).

Έτσι ο Ιησούς, ως Σωτήρας, σήκωσε όλη τη δική μας ενοχή, καθώς και όλες τις αμαρτίες μας. Με το αίμα που χύθηκε κατά την περιτομή και αργότερα κατά τη Σταύρωση, μας απαλλάξε από τις αμαρτίες μας. Εδέχθηκε να θωρηθεί αμαρτωλός για να σωθούμε όλοι οι άνθρωποι δια μέσου των αιώνων, χωρίς να είμαστε υποχρεωμένοι, να εφαρμόσουμε τις διατάξεις του νόμου. Παράλληλα, μόνο Αυτός ως Θεός, αλλά και ως Κύριος κάθε αρχής και εξουσίας μπορεί να μας προσφέρει την πληρότητα της ζωής και τέλος να γίνει το αιώνιο πρότυπο μας που θα πρέπει να μιμηθούμε.

Αδελφοί μου, διπλή η σημερινή γιορτή. Θρησκευτική, με τη γιορτή της Περιτομής του Κυρίου και τη γιορτή του Μεγάλου Βασιλείου. Κοσμική, με την αρχή ενός καινούργιου χρόνου. Μπροστά μας προβάλλουν από τη μια ο Ιησούς Χριστός ο οποίος «είναι ο ίδιος χτες, σήμερα και για πάντα» (Εβρ. ιγ' 8) προσφέροντας μας την πληρότητα και τη σωτηρία και από την άλλη ο σύγχρονος τρόπος ζωής που αφήνει μια πρόσκαιρη αίσθηση χαράς, όπως και τα πυροτεχνήματα της χτεσινής νύκτας. Ας μην εξαπατηθούμε από καθετί το πρόσκαιρο. Ας αναζητήσουμε την πληρότητα της ζωής που προσφέρεται από τον Ιησού Χριστό. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
Απόστολος: Εφεσ. δ' 7-13
Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 12-17
8 Ιανουαρίου 2017

« Ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μέγα» (Ματθ. δ', 16)

Η μέρα της βαπτίσεως του Χριστού ονομάστηκε από την Εκκλησία μας «ημέρα των Φώτων» για τρεις κυρίως λόγους: Πρώτον γιατί ανέτειλε ο ήλιος της δικαιοσύνης, ο Σωτήρ του κόσμου, ο οποίος με τη διδασκαλία του εφώτισε το γένος των ανθρώπων. Δεύτερον γιατί εμφανίστηκε το Άγιον Πνεύμα «εν είδει περιστεράς», και τρίτον γιατί την ημέρα εκείνη φωτίζονταν με το άγιο βάπτισμα οι κατηχούμενοι. Η υμνολογία μας τις ημέρες αυτές ευρύτατα κάμνει λόγο περί του Φωτός. Επιβάλλεται λοιπόν να ασχοληθούμε σήμερα με το Φως του Χριστού και να ζητήσουμε τον τρόπο αποκτήσεως του.

Το φως του κόσμου είναι ο Ιησούς Χριστός. «Εγώ ειμί το φως του κόσμου» (Ιωάν. η' 12) ο ίδιος διεκήρυξε. Με την ενανθρώπησή του έλαμψε στον κόσμο («φως εκ φωτός έλαμψε τω κόσμω Χριστός»). Εκείνος είναι το φως που καθαρίζει τη συνείδηση, θερμαίνει την καρδιά, φωτίζει τη διάνοια. Χωρίς Αυτόν δεν υπάρχει πνευματική ζωή, όπως χωρίς τον ήλιο δεν υπάρχει φυσική ζωή. Ο Ιησούς Χριστός «ερρύσατο ημάς εκ της εξουσίας του σκότους και μετέστησεν εις την βασιλείαν της αγάπης αυτού» (Κολ. Α' 13). Πριν απ' Αυτόν υπήρχε σκότος. Εκείνος έδειξε τον δρόμο της σωτηρίας και εφώτισε τον άνθρωπο. Ολόκληρη η ζωή του Χριστού ήταν πλημμυρισμένη στο θείο Φως. Η Γέννησή Του προμηνύεται με τον φωτεινό αστέρα. Στη βάπτισή Του σχίζονται οι ουρανοί και κατέρχεται στην κεφαλή Του το Άγιον Πνεύμα. Στο όρος της μεταμορφώσεως επισκιάζεται από το ουράνιο Φως. Στην ένδοξη Ανάσταση Του οι αστραπές της θεότητας καταισχύουν τον Άδη και καταυγάζουν γη και ουρανό.

Η εκκλησία μας πιστεύει, ότι όπου ο Χριστός εκεί και ο Θεός Πατήρ και το Άγιον Πνεύμα. Και τα τρία πρόσωπα της τρισηλίου θεότητας ονομάζει «Φως». «Φως ο πατήρ, φως ο Λόγος, Φως και το Άγιον Πνεύμα». Οδηγός της ζωής της Εκκλησίας είναι το Φως, το οποίο πέμπεται από τον Πατέρα και παραμένει στο Μυστικό Σώμα της Εκκλησίας. Ενοσρκωτής του θείου Φωτός είναι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός που παρέχει στον καθένα μας το Φως της αγάπης και αληθείας Του.

Τα πάντα μέσα στην Εκκλησία μας μιλούν για το Φως και μας διδάσκουν αυτή την αλήθεια, την οποία και ο Απόστολος Παύλος τονίζει: «Ως τέκνα φωτός περιπατείτε» (Εφ. ε' 8). Η ζωή μας πρέπει να είναι καθαρή σαν το φως, θερμή σαν το φως και ακτινοβόλος σαν το φως. Αυτή την αλήθεια μας υπενθυμίζει το κερι που ανάβουμε μπροστά στις άγιες εικόνες. Ότι καλούμεθα να γίνουμε φως που θα καίγεται και θα λιώνει, για να θερμαίνει και φωτίζει εμάς και τους αδελφούς μας. Η ζωή μας μέσα στην Εκκλησία είναι λουσμένη με το Φως. Φωτεινός λευκός χιτώνας στη Βάπτιση. Λευκά φωτεινά ενδύματα στο Γάμο. Λαμπρά χρυσά άμφια οι ιερείς. Κάθε γεγονός της Εκκλησίας στολίζεται με το λευκό και το φωτεινό· πολυέλαιοι, κανδήλια, λαμπάδες είναι βασικά στοιχεία της θείας Λατρείας που συνεχώς μας υπομνησκουν την ανάγκη εσωτερικής και εξωτερικής καθαρότητας και αγιοπνευματικού φωτισμού.

Τελευταία γίνεται πολύς λόγος για την κρίση που διέρχεται ο κόσμος. Γεγονός είναι ότι η κρίση δεν είναι ούτε οικονομική, ούτε κοινωνική, ούτε μορφωτική· είναι κρίση πνευματική και περιγράφεται με σαφήνεια από τον Κύριο στο Ευαγγέλιο του Ιωάννου. «Αυτή είναι η κρίση, ότι το φως ήλθε στον κόσμο και οι άνθρωποι αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι από το φως, διότι ήταν πονηρά τα έργα τους» (Ιω. Γ' 19). Γι' αυτό υποφέρει ο σημερινός άνθρωπος. Γιατί ζει στο σκοτάδι του μίσους και της αγνωσίας. «Ο μισών τον αδελφόν αυτού εν τη σκοτία εστί και εν τη σκοτία περιπατεί και ουκ οίδε πού υπάγει, ότι η σκοτία ετύφλωσε τους οφθαλμούς αυτού» (Α' Ιωάν. β' 10). Το μίσος τυφλώνει την ψυχή και της αφαιρεί κάθε δυνατότητα χαράς και ευτυχίας. Εκείνος που μισεί μοιάζει με τους τυφλούς που δεν ξέρουν πού πορεύονται. Η αγάπη είναι φως. Όποιος έχει την αγάπη «εν φωτί μένει» και «ου προσκόπτει ότι το φως του κόσμου τούτου βλέπει» (Ιω. Ια' 10). Όποιος ζει την αγάπη αποκτά τη γνώση, ανακαλύπτει την αλήθεια. Η αγάπη του φωτίζει τον νου και του παρέχει τη δυνατότητα αποτελεσματικής έρευνας των Μυστηρίων του Θεού. «Ο ποιών την αλήθειαν έρχεται προς το φως», λέγει ο άγιος Ευαγγελιστής Ιωάννης ιγ' 19). Εκείνος που αγαπά ειλικρινά ζει την αλήθεια και αποκτά το φως.

Για να αποκτήσουμε το θείο Φως έχουμε ανάγκη εσωτερικού καθαρισμού. Όπου υπάρχουν σκοτεινά έργα, το φως του Θεού αποστρέφει τις ακτίνες του. Δεν είναι δυνατόν να συνυπάρξει φως και σκότος, πίστη και απιστία, αγάπη και μίσος. Ο Χριστός, «το φως το αληθινόν», απαραίτητη προϋπόθεση για την απόκτηση του Φωτός θεωρεί την μετάνοια. Μ' αυτό το κήρυγμα άρχισε τη διδασκαλία Του: «Μετανοείτε, ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Χωρίς μετάνοια ο άνθρωπος μένει στο σκοτάδι των παθών. Τα δάκρυα καθαρίζουν την ψυχή και προετοιμάζουν τον δρόμο ελεύσεως του Αγίου Πνεύματος. Με την μετάνοια γινόμαστε φωτοφόροι. Μας επισκιάζει η θεία Χάρη και μας καταυγάζει το Άγιον Πνεύμα.

Οι άγιοι της Εκκλησίας μας, που έζησαν ζωή μετανοίας, εξέπεμπαν το άγιο Φως του Θεού και συνοδεύονταν από το άκτιστο φως της Αγίας Τριάδος. Ο φωτοστέφανος της δόξης των ιερών εικόνων τους εκφράζει αυτόν ακριβώς τον εσωτερικό φωτισμό. Οι άγιοι ζούσαν μέσα στο Φως.

Πηγή του φωτός είναι για μας σήμερα η Θεία Λειτουργία. Με την κοινωνία του Τιμίου Σώματος και του Ζωηρού Αίματος του Χριστού παίρνουμε το Φως. Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας δοξολογούμε τον δωροδότη Χριστό με αυτά τα λόγια: «Είδομεν το Φως το αληθινόν, ελάβομεν πνεύμα επουράνιον, εύρομεν πίστιν αληθή...». Φωτισμένοι ανακαινισμένοι και δυναμωμένοι με το Φως της Αναστάσεως ύστερα εισερχόμαστε στον καθημερινό στίβο της ζωής, για να μεταδώσουμε το φως και στους αδελφούς μας.

Αδελφέ,

Το να έχεις δίπλα σου το φως και συ να ζεις στο σκοτάδι του εγωισμού και του μίσους είναι ότι τραγικότερο στη ζωή. Βγες από τα σκοτεινά σπήλαια των παθών να απολαύσεις την ανατολή που έφερε στη γη η Γέννηση του Θεανθρώπου. «Η νυξ προέκοπεν, η δε ημέρα ήγγικεν. Αποθώμεθα ουν τα έργα του σκότους και ενδυσώμεθα τα όπλα του φωτός» (Ρωμ. ιγ' 12).

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Κολ. γ΄ 4-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιζ΄ 12-19

15 Ιανουαρίου 2017

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται στη θεραπεία των δέκα λεπρών. Βρισκόταν προς το τέλος της επίγειας παρουσίας του ο Χριστός και πορευόταν προς τα Ιεροσόλυμα. Σε κάποιο χωριό, προφανώς έξω από αυτό, τον συνάντησαν οι δέκα λεπροί οι οποίοι με πίστη ζήτησαν να τους θεραπεύσει. Ο ίδιος τους απέστειλε προς τους ιερείς σύμφωνα με τις ιουδαϊκές διατάξεις, να δείξουν ότι καθαρίστηκαν. Στην πορεία τους το θαύμα έγινε. Επέστρεψε όμως μόνο ένας για να ευχαριστήσει τον Χριστό για την ευεργεσία του και αυτός ήταν αλλοεθνής – Σαμαρείτης.

Μπορούμε να αντλήσουμε πολλά μηνύματα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή θα αναφέρουμε όμως μερικά από αυτά.

- Πρώτα είναι η φανέρωση και αποκάλυψη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού της Μεσιανικότητάς του δια μέσου των θαυμάτων που επιτελούσε. Οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης για τον Μεσσία μιλούσαν για κάποιον που θα μπορεί να επιτελεί θαυμαστά σημεία, μεταξύ αυτών και την θεραπεία της λέπρας. Η λέπρα ήταν τότε ανίατη ασθένεια και οι λεπροί θεωρούνταν ακάθαρτοι σωματικά, αλλά και λειτουργικά, γι' αυτό και τους απομόνωναν από την υπόλοιπη κοινωνία καθώς και από την κοινή λατρεία. Ο Χριστός με ένα του λόγο ως Θεός παντοδύναμος και ως εξουσίαν έχων θεραπεύει τους λεπρούς αποδεικνύοντας έτσι ότι οι προφητείες για τον ερχομό του Χριστού εκπληρώνονται στο πρόσωπό Του. Άλλωστε τα Ευαγγέλια γράφηκαν για να μας φανερώσουν την Θεότητα του Ιησού Χριστού και να μας οδηγήσουν στην πίστη προς αυτόν. Αυτό μας το αναφέρει και ρητά ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στο τέλος του Ευαγγελίου του όταν γράφει «ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιός του Θεού και ίνα πιστεύοντες ζώην έχητε εν τω ονόματι αυτού».
- Ένα δεύτερο βασικό μήνυμα της σημερινής περικοπής είναι η πίστη. Οι δέκα λεπροί θα άκουσαν φαίνεται για τον Χριστό και τα θαύματα που επιτελούσε και ένιωσαν τόση πίστη μέσα τους ώστε όταν τον είδαν να περνά από τα μέρη τους, ζήτησαν τη θεραπεία τους. Φώναζαν με δυνατή φωνή και ζήτησαν το έλεός του. Ο Χριστός δεν τους θεράπευσε αμέσως, όπως έκανε συνήθως, αλλά τους απέστειλε πρώτα στους ιερείς και στην πορεία θεραπεύθηκαν. Ήθελε πρώτα να δοκιμάσει την πίστη τους αλλά και να την φανερώσει στη συνέχεια. Οι λεπροί παρόλο που είδαν ότι δεν καθαρίστηκαν αμέσως δεν δυσανασχήτησαν με την απάντηση που τους έδωσε ο Χριστός. Μπορούσαν να σκανδαλιστούν μέσα τους και να πουν εφόσον δεν καθαρίστηκαμε γιατί να πάμε στους ιερείς; Παρόλα αυτά υπακούουν στην εντολή του Χριστού και πηγαίνουν. Το θαύμα συντελείται στην πορεία ως συνέπεια της πίστης και της υπακοής τους στο Χριστό. Αν δεν υπάκουαν, αν δεν είχαν πίστη στα λόγια του Χριστού, δεν θα θεραπεύονταν. Χρειάζεται λοιπόν ο άνθρωπος πρώτα να υπακούει στις εντολές του Χριστού πιστεύοντας ότι όσα μας δίδαξε να κάνουμε είναι προς το συμφέρον μας. Όταν ο άνθρωπος υπακούει στις εντολές του Χριστού και

κατά συνέπεια της Εκκλησίας τότε αξιώνεται των ευεργεσιών του Χριστού, όπως ακριβώς και οι σημερινοί λεπροί.

- Οι δέκα λεπροί είναι άξιοι προς μίμηση όσον αφορά την πίστη τους αλλά μόνο ένας διακρίνεται για άλλη μια αρετή του, που είναι η ευγνωμοσύνη προς τον Θεό. Και οι δέκα λεπροί καθαρίστηκαν από την λέπρα αλλά μόνο ένας θυμήθηκε τον ευεργέτη του. Είναι κακό φαινόμενο η αγνωμοσύνη. Ακόμα και τα ζώα ευγνωμονούν τον ευεργέτη τους. Λαμπρό παράδειγμα είναι το λιοντάρι που έσωσε ο άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης το οποίο στη συνέχεια μένει πιστό στον άγιο μέχρι το τέλος της ζωής του. Είναι άξιος προς μίμηση ο λεπρός που φάνηκε ευγνώμων προς τον Χριστό. Είναι ένα τρίτο μήνυμα που μας στέλνει η ευαγγελική περικοπή η αποφυγή της αγνωμοσύνης και η υπενθύμιση ότι δεν πρέπει να ξεχνάμε τις ευεργεσίες του Θεού.
- Ένα τέταρτο και τελευταίο μήνυμα της ευαγγελικής περικοπής που θα αναφέρουμε είναι ο σεβασμός προς τον θεσμό της Ιεροσύνης. Ο Χριστός παρόλο που ως Θεός έχει την απόλυτη εξουσία και δύναμη τον βλέπουμε να μην παραβλέπει τους ιερείς. Στέλνει τους λεπρούς να πάνε σε αυτούς, σεβόμενος τον θεσμό και τον ρόλο των ιερέων τον οποίο ο ίδιος ο Θεός όρισε στην Παλαιά Διαθήκη. Παρόλο που πολλές φορές επέπληξε τους ιερείς, εδώ δίνει έμπρακτο παράδειγμα σεβασμού του θεσμού της ιεροσύνης. Μετέπειτα, στην Καινή Διαθήκη και μέχρι τις μέρες μας η χάρις που έχει δοθεί στους ιερείς είναι ασυγκρίτως ανώτερη από τους ιερείς της τότε εποχής. Αν δεν υπάρχουν ιερείς πως θα λειτουργεί η Εκκλησία; Όλα τα μυστήρια, από το πρώτο μέχρι το τελευταίο, τελούνται από τους ιερείς. Χωρίς δε την συμμετοχή του ανθρώπου στα μυστήρια αυτός δεν μπορεί να σωθεί. Παρόλα αυτά υπάρχουν άνθρωποι δυστυχώς που φέρονται προσβλητικά προς την ιεροσύνη, την απαξιούν ή παρουσιάζονται ως ιεροκατήγοροι. Αν τον Χριστό στη σημερινή περικοπή τον βλέπουμε να αποδίδει σεβασμό προς τους ιερείς πόσο μάλλον οι άνθρωποι πρέπει να σέβονται αυτό τον ιερό θεσμό;

Πολλά λοιπόν τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής από την οποία μπορεί ο καθένας σήμερα να ωφεληθεί.

Πρώτα είναι η στερέωση της πίστεως μας προς το πρόσωπο του Ιησού Χριστού ώστε πιστεύοντας σε αυτόν να έχουμε ζωή αιώνιο. Έπειτα η πίστη μας πρέπει να είναι ισχυρή σε συνδυασμό με την υπακοή στις εντολές του Θεού για να μπορέσουμε να δεχόμαστε τις ευεργεσίες Του. Η υπενθύμιση του καθήκοντος να ευχαριστούμε το Θεό καθημερινά για τις ευεργεσίες Του, είναι μια άλλη πτυχή που δεν πρέπει να μας διαφεύγει. Τέλος τον Χριστό τον είδαμε να σέβεται τους ιερείς το ίδιο θα πρέπει να πράττει και ο καθένας μας. Χωρίς ιεροσύνη δεν γίνονται μυστήρια και χωρίς συμμετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας δεν υπάρχει σωτηρία.

Ας αντλήσουμε λοιπόν όλα αυτά τα μηνύματα της ευαγγελικής περικοπής που ακούσαμε σήμερα και ας προσπαθήσουμε να τα εφαρμόσουμε στην προσωπική μας ζωή.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α' Τιμ. δ' 9 - 15

Ευαγγέλιον: Λουκά ιθ' 1 - 10

22 Ιανουαρίου 2017

**«Ἦλθε γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι
τὸ ἀπολωλὸς» (Λουκ. ιθ' , 10)**

Βαθιά μέσα στη συνείδησή μας υπάρχει συνεχής και ενδιάθετος ο έλεγχος και η συναίσθηση ευθύνης και όπου υπάρχει, και ενοχής. Ιδιαίτερα στις ώρες που είμαστε μόνοι μας, μακριά από τη βοή της καθημερινότητας, και περισσότερο όταν πηγαίνουμε για να αναπαυτούμε. Τότε, αγαπητοί μου αδελφοί, γυρίζουν στο μυαλό μας, προηγούμενες μνήμες που μας ελέγχουν, και αισθανόμαστε ότι κάποια πράγματα δεν τα έχουμε κάνει σωστά. Παραλείψαμε ίσως ένα υποχρεωτικό και καθορισμένο καθήκον. Είπαμε ένα λόγο που ενόχλησε. Ίσως βλάψαμε κάποιον, άθελα ή και με τη θέλησή μας, άλλοτε και εκδικητικά. Ή και μια ενέργεια μας, τώρα που τη ζυγίζουμε στην ησυχία της μοναξιάς, μάς φαίνεται ότι ήταν λανθασμένη. Ακόμη θυμηθήκαμε, ότι κάποιες πράξεις μας, ήταν αμαρτωλές, αντίθετες προς τον θείο νόμο. Καταλήγουμε λοιπόν, ότι λίγο ή πολύ, δεν είμαστε εντάξει. Δεν θα ήθελα να επεκταθώ και να τονίσω τις πιθανές σοβαρές συνέπειες που επιφέρει αυτή η ψυχική ανωμαλία, οι ενοχές, η διαταραχή και στη σωματική μας υγεία. Έχει αποδειχθεί από ιατρούς μελετητές η σχέση της ψυχικής υγιεινής με την σωματική κατάσταση και τις επιπτώσεις στην υγεία μας. Αν λοιπόν δεν βρούμε κάποιο στήριγμα, απογοητευόμαστε, βιώνουμε την ψυχολογική ανωμαλία, νιώθουμε μετέωροι. Απεναντίας, ελπίζουμε για κάτι καλύτερο, όταν βρούμε το στήριγμα, κάποιον που θα μας βοηθήσει, που θα μας δώσει τη δύναμη, για να διορθώσουμε τα λάθη, τις παραλείψεις, τις αμαρτίες μας.

«Ἦλθε γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλὸς»

Γιατί ο Υἱός του ανθρώπου, ο Ιησούς Χριστός, ήλθε στη γη, έγινε άνθρωπος, για να αναζητήσει και να σώσει τον χαμένο μέσα στα λάθη και τις αμαρτίες του, άνθρωπο. Εμάς δηλαδή.

Έτσι λοιπόν, με τη δύναμη Εκείνου, αγαπητοί μου, βρίσκουμε ένα στήριγμα. Το στήριγμα! Παίρνουμε κάποιες αποφάσεις, διορθωτικές. Επιζητούμε με κάθε τρόπο, όπως ο Ζακχαίος της σημερινής περικοπής, να πλησιάσουμε τον Κύριο. Υπάρχει ενδόμυχη η επιθυμία. Μια εσωτερική προσευχητική απροσημάτιστη επικοινωνία. Και τότε Εκείνος ικανοποιεί την επιθυμία: «Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι, σήμερον γάρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι». Ζακχαῖε, κατέβα, γιατί σήμερα, πρέπει να με φιλοξενήσεις στο σπίτι σου. Θα έλθει ο Κύριος και θα κατοικήσει στην ψυχή μας, όπως συνέβη με τον Ζακχαίο. Αμαρτωλός ο Ζακχαίος και σαν αρχιτελώνης, θα έκαμε αρκετές αδικίες. Για την εποχή εκείνη μάλιστα, αρχιτελώνης, ήταν σχεδόν συνώνυμο της αδικίας. Φυσικά δεν ήταν εξαίρεση ο Ζακχαίος. Τον επισκέφτηκε λοιπόν στο σπίτι του, ο Κύριος. Ενόχλησε τους Ιουδαίους η επιλογή Του, να φιλοξενηθεί στο σπίτι του αρχιτελώνη, ενός αμαρτωλού! Αλλά ο Κύριος ήρθε

στον κόσμο για να σώσει τον αμαρτωλό, «το άπολωλός». Γιατί φυσικά οι υγιείς δεν έχουν ανάγκη γιατρού. Έδειξε την πίστη του, ο αμαρτωλός, όπως τον χαρακτήρισαν οι υποκριτές οι δήθεν αναμάρτητοι συμπατριώτες του. Δηλωτική της σκέψης του, της συναίσθησης της αμαρτωλότητας του, ήταν η πράξη του, να ανεβεί πάνω στο δένδρο, για να δει τον Χριστό, ελπίζοντας στη σωτηρία του, από Εκείνον. Αντίστοιχο είναι και αυτό που σημειώνει και ο Απόστολος Παύλος, στη σημερινή περικοπή προς τον Τιμόθεο, που ακούσαμε σήμερα. «Ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι σωτὴρ, πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν». Γράφει λοιπόν στον Τιμόθεο, έχουμε στηρίξει τις ελπίδες μας, στον ζώντα και υπάρχοντα Θεό, που είναι η ελπίδα της σωτηρίας όλων των ανθρώπων και ιδιαίτερα των πιστών. Υπάρχουν και άλλοι που δεν αποβλέπουν στον Χριστό και την βοήθειά Του. Αν λοιπόν, δεν επιλέγουμε ως οδηγό μας τον Κύριο και δεν ζητούμε την βοήθειά Του, τότε απογοητευμένοι και αδύναμοι, προσπαθούμε να τα ξεχάσουμε τα λάθη μας, αδιόρθωτα. Φυσικά αν δεν δώσουμε κάποια λύση, οι έλεγχοι και οι ενοχές της συνείδησης μας, θα επανέλθουν και θα μας βασανίζουν, όπως κάποια ενοχλητική μύγα που έρχεται και ξανάρχεται τονίζοντας την παρουσία της. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Ζακχαίος, που ήθελε να είναι και δίκαιος και καθαρός, δικαιώνοντας και την σημασία του ονόματός του. Απευθυνόμενος στον φιλοξενούμενό του, διακηρύττει: «Τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς καὶ εἷ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν». Άκουσε τα σχόλια των συμπολιτῶν του ο Ζακχαίος και δηλώνει αμέσως στον Κύριο, που βρίσκονταν στο σπίτι του. Τα μισά από τα υπάρχοντά μου, τα προσφέρω στους φτωχούς και αν τυχόν, εκμεταλλευόμενος τη θέση μου, χρησιμοποίησα συκοφαντικά μέσα με σκοπό να αδικήσω σε κάτι κάποιον, τον αποζημιώσω στο τετραπλάσιο. Έχει επίγνωση ο Ζακχαίος ότι στα πλαίσια του επαγγέλματός του, έχει υποπέσει σε σφάλματα, έχει αδικήσει. Δεν μένει όμως στη διαπίστωση, που σχεδόν δεν έχει καμιά σημασία. Αναγνωρίζει και το ομολογεί, εξομολογείται στον Κύριο, ταπεινώνοντας με τον τρόπο αυτό τον εαυτό του, το κύρος του, δημόσια! Και δεν αρκείται σ' αυτό. Προχωρεί άμεσα και εθελοντικά στην αποκατάσταση της αδικίας. Και μάλιστα με υπερβολικό πρόστιμο που επιβάλλει ο ίδιος στην εαυτό του, ως τιμωρία! Επιτυγχάνει την εσωτερική του ηρεμία. Αποκαθιστά τις σχέσεις του με τους αδικηθέντες. Αποκτά μονιμότητα και εξασφάλιση η δήλωση του Κυρίου: «ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι». Ζακχαίε, στο σπίτι της ψυχής σου, πρέπει να μείνω. Να είσαι έτοιμος, να είσαι δίκαιος, να είσαι καθαρός! Αυτή, αγαπητοί μου αδελφοί, πρέπει να είναι η επιθυμία μας, αλλά ο αγώνας, και η σταθερή και συνεχής προσπάθεια μας. Να επιτύχουμε, με τον τρόπο που μας υποδεικνύει ο Ζακχαίος, την ανακούφιση της ψυχής μας. Αναγνώριση και εξομολόγηση των σφαλμάτων, επανόρθωση και διατήρηση της ψυχής έτοιμης, να δεχθεί ως μόνιμο κάτοικο τον Κύριο μας. Να επιζητήσουμε και εμείς την βοήθεια του Κυρίου μας, με την θερμή ζωντανά επικοινωνιακή προσευχή μας και την καθαρή συμμετοχή μας στη ζωή της μυστηριακής Εκκλησίας. Και ο Θεός θα είναι πάντοτε μαζί μας!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16-18, ζ' 1

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιε' 21-28

29 Ιανουαρίου 2017

«Ω γυναί, μεγάλη σου η πίστις. Γενηθήτω σοι ως θέλεις» (Ματθ. ιε' 28)

Διπλή «έξοδο» με σημαντικά μηνύματα μας παρουσιάζει το σημερινό ευαγγέλιο. Έξοδο του Ιησού από τα όρια του Ισραήλ, αλλά και έξοδο μιας γυναίκας, της Χαναναίας, από τα όρια της Τύρου και της Σιδώνας ιδιαίτερα σημαντική. Σε μια εποχή που είχε εκδηλωθεί η εκθρόνιση των θρησκευτικών αρχόντων του Ισραήλ εναντίον του Ιησού και ιδιαίτερα της αποδοχής του ως Μεσσία και Λυτρωτή, ένας άλλος κόσμος, ο ειδωλολατρικός, τον αποδέχεται ως Μεσσία στο πρόσωπο της Χαναναίας. Με τον τρόπο αυτό επιβεβαιώνεται από τη μια ο Προφήτης Ησαΐας που έλεγε ότι «και τω ονόματι αυτού έθνη ελπιούσι» (Ματθ. ιβ' 21) και στ' όνομα του θα στηρίζουν τα έθνη την ελπίδα τους. Από την άλλη επιβεβαιώνεται έμμεσα η προειδοποίηση του ίδιου του Ιησού προς τους Ιουδαίους ότι: «αρθήσεται αφ' υμών η βασιλεία του Θεού και δοθήσεται έθνει ποιούντι τους καρπούς αυτής (Ματθ. κα 43). Ο Θεός θα σας αφαιρέσει το προνόμιο να είστε λαός της βασιλείας του, και θα το δώσει σ' ένα λαό που θα παράγει τους καρπούς της βασιλείας.

Στο πρόσωπο της Χαναναίας θα επαληθευθούν τα πιο πάνω και θα παράξει τους καρπούς της βασιλείας του Θεού. Μέσα από το «Κύριε, υιέ Δαυίδ» ομολογεί αυτό που αρνούνται να ομολογήσουν οι άρχοντες των Ιουδαίων, ότι δηλαδή ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας και λυτρωτής του κόσμου. Ακόμα, μέσα από το τριπλό «Κύριε» που θα αναφωνήσει η Χαναναία δε θα εκφράσει μόνο τη δύναμη της πίστεώς της, αλλά με τον απόηχο της θα καλύψει και την τριπλή άρνηση του Πέτρου καθώς και την ακατανόητη ενόχληση σήμερα των Μαθητών του από τις συνεχείς παρακλήσεις της Χαναανίας. Ξένοι ακόμα οι ίδιοι προς την ουσία της διδασκαλίας του Ιησού, που είναι η αγάπη, αντιδρούν εκφράζοντας την ενόχληση τους. Αντί να γίνουν συμμετοχοί στον πόνο της Χαναανίας, αντίθετα παρακαλούν τον Ιησού λέγοντας: «Διώξε την γιατί μας ακολουθεί και φωνάζει». Μια στάση και συμπεριφορά όχι μόνο ακατανόητη, αλλά δυστυχώς και επαναλαμβανόμενη ως τις μέρες μας.

Κι όμως σήμερα, στην προσπάθειά μας να μην αποσπασθεί η προσοχή μας, είτε στη διάρκεια μιας θρησκευτικής ομιλίας, είτε στη διάρκεια ακόμα της λατρείας, αγνοούμε τον άνθρωπο που σπαράζει δίπλα μας κάτω από το βάρος των πολλών των προβλημάτων. Ενώ δείχνουμε ότι είμαστε θιασώτες της πίστεως και της λατρείας την ίδια στιγμή παραγνωρίζουμε τους λόγους του Ιησού που προτρέπει «Πηγαίνετε να μάθετε τι σημαίνει έλεος θέλω και όχι θυσία» (Ματθ. θ' 13).

Όμως, ίσως προβληθεί ο ισχυρισμός ότι σήμερα ο ίδιος ο Ιησούς τηρεί αρχικά όχι μόνο μια αρνητική στάση, αλλά στη συνέχεια φέρεται υποτιμητικά στην ίδια τη Χαναναία, αλλά και στο σύνολο του κόσμου που εκπροσωπεί, δηλαδή, τους ειδωλολάτρες. Τον είδαμε σήμερα να σιωπά στην πρώτη κραυγή της Χαναανίας, αλλά στη συνέχεια να απαντά αρνητικά στο αίτημα της λέγοντας της ότι «Έχω αποσταλεί μόνο για τους πλανημένους Ισραηλίτες». Στη δεύτερη

σπαρακτική κραυγή της «Κύριε βοήθησέ με» και που συνοδεύτηκε με προσκύνηση της απανάτα μειωτικά, υποτιμητικά. Της είπε «Δεν είναι σωστό να πάρει κανείς το ψωμί των παιδιών και να το πετάξει στα σκυλιά».

Οι ως τώρα απαντήσεις του Ιησού ηχούν παράξενα, αφού είναι ξένες προς τη διδασκαλία του. Όμως γιατί; Οι απαντήσεις του Ιησού, όπως θα φανεί στη συνέχεια, δεν είχαν σαν στόχο, ούτε την άρνηση προσφοράς βοήθειας, πολύ δε περισσότερο ούτε και την υποτίμηση της Χαναanaίας και κατ' επέκταση των εθνικών, των ειδωλολατρών. Οι απαντήσεις του Ιησού απέβλεπαν στο να καταστεί φανερό σε όλους το μέγεθος της πίστεως της Χαναanaίας στη δύναμη, την αγαθότητα και τη φιλανθρωπία του ίδιου ως Λυτρωτή και σωτήρα του κόσμου. Ακόμα οι απαντήσεις του Ιησού θα αποκάλυπταν και το μέγεθος της ταπεινοφροσύνης της. Είπε λοιπόν η Χαναanaία: «Ναι Κύριε, αλλά και τα σκυλιά τρώνε από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι, των κυρίων τους». Η βαθιά πίστη και το μέγεθος της ταπεινοφροσύνης έφερε, όχι μόνο τη θεραπεία της κόρης της, αλλά απέσπασαν και το μεγαλύτερο έπαινο που ακούστηκε από τον Ιησού: «Ω γύναι μεγάλη σου η πίστις! Γεννηθήτω σοι των θέλεις».

Μεγάλος ο θαυμασμός και δίκαιος ο έπαινος του Ιησού για την πίστη της Χαναanaίας και εκδηλώνεται μάλιστα κατά τον Ευαγγελιστή Ματθαίο για δεύτερη φορά. Την πρώτη φορά εκφράστηκε για την πίστη, ενός ρωμαίου εκατόνταρχου λέγοντάς του ότι: «οὐδέ εν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον» (Ματθ. η' 10) «Σας βεβαιώνω πως τόση πίστη ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες δε βρήκα». Όμως, πέρα από το θαυμασμό και το δίκαιο έπαινο ο Ιησούς θεραπεύει «από της ώρας εκείνης», ίδια ώρα, τόσο το δούλο του εκατόνταρχου όσο και την κόρη της Χαναanaίας.

Χαναanaία και εκατόνταρχος γίνονται πρωτεργάτες της αποδοχής του Ιησού ως Λυτρωτή και Σωτήρα όλων των ανθρώπων και όλων των εθνών. Κριτήριο της ισότιμης αντιμετώπισης των ανθρώπων από το Θεό είναι η πίστη, που με τη δύναμη της τους ενώνει όχι μόνο μαζί του, αλλά και με τους ανθρώπους. Αυτή η πίστη, σαν άλλος καθρέφτης, αποτυπώνεται μέσα από τη δύναμη και συνεχή κραυγή, καθώς την ένταση της προσευχής και τη δύναμη των συναισθημάτων, αφήνοντας όμως τη δυνατότητα στο Θεό να δράσει όποτε και όπως θέλει.

Η περίπτωση της Χαναanaίας μας διδάσκει ότι δεν πρέπει να αποθαρρυνόμαστε όταν ο Θεός «σιωπά» και δε μας δίνει άμεσα απάντηση, οι δε θλίψεις και δοκιμασίες μας κυκλώνουν απειλητικά. Ας θυμηθούμε την προτροπή του Ιησού «θαρσείτε» καθώς και τη διαβεβαίωση «Ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, κτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοίξει. Γιατί όποιος ζητάει λαμβάνει και όποιος ψάχνει βρίσκει κι όποιος χτυπά του ανοίγεται» (Ματθ. ζ' 7).

Αδελφοί μου, η Χαναanaία ζήτησε και πήρε, έψαξε και βρήκε. Χτύπησε την πόρτα του ελέους του Θεού και της ανοίκτηκε. Με τη δύναμη της πίστεως της εξασφάλισε τόσο τη θεραπεία της κόρης της, όσο και το δίκαιο έπαινο από τον Ιησού. Αν, λοιπόν, και η δική μας πίστη είναι τόσο βαθιά και σταθερή, τότε να είμαστε βέβαιοι ότι θα ισχύει και για μας η διαβεβαίωση του Ιησού ότι: «Πάντα όσα ζητήσετε στην προσευχή με πίστη, θα τα λάβετε» (Ματθ. κα' 22). Ας τον παρακαλέσουμε, λοιπόν, όπως και οι Απόστολοι: Κύριε «πρόσθεσ ημίν πίστιν». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ)

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 10-14

5 Φεβρουαρίου 2017

**«Κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού ή γαρ εκείνος»
(Λουκ. ιη' 14).**

Ένας από τους σοβαρότερους κινδύνους που μπορεί να αντιμετωπίσει ο άνθρωπος, είναι η αίσθηση της αυτάρκειας, είτε της υλικής, είτε ιδιαίτερα της πνευματικής. Η αίσθηση της αυτάρκειας αποσυνδέει τον άνθρωπο από την πραγματικότητα, τον καθιστά εγωιστή και τον αποξενώνει από το Θεό και το συνάνθρωπο. Ο αυτάρκης άνθρωπος νομίζει ότι τα έχει όλα και άρα δεν έχει την ανάγκη ούτε του Θεού, ούτε των ανθρώπων. Ο αυτάρκης πιστεύει ότι είναι τέλειος και ενάρετος και όλοι οι άλλοι είναι ατελείς και αμαρτωλοί. Άρα και άξιοι υποτίμησης και περιφρόνησης. Σε ότι αφορά δε τη σχέση του με το Θεό, λόγω των «αρετών» του, νομίζει ότι δεν οφείλει τίποτε στο Θεό. Αντίθετα, πιστεύει ότι μάλλον ο Θεός του οφείλει και όχι ο ίδιος στο Θεό.

Αυτή η νοοτροπία είναι αρρωστημένη και ιδιαίτερα επικίνδυνη, γιατί δεν του επιτρέπει να αναγνωρίσει τις ατέλειες του και να τις διορθώσει και άρα στερείται και της δυνατότητας της σωτηρίας.

Με τη σημερινή έναρξη τον Τριωδίου η Εκκλησία μας παρουσιάζει τον Ιησού να διηγείται την Παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου, σαν μια απάντηση «προς τους πεπειθότας εφ' εαυτοίς», προς μερικούς που ήταν σίγουροι για την ευσέβειά τους και περιφρονούσαν τους άλλους.

Δυο άνθρωποι, ο Φαρισαίος και ο Τελώνης, μπαίνουν στο ναό του Θεού για προσευχηθούν, για να ζητήσουν την ευλογία του και να πάρουν το έλεος του. Κοινή η προσπάθεια, το αποτέλεσμα όμως είναι διαφορετικό. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό ευαγγέλιο: «Κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού ή γαρ εκείνος». Αυτός έφυγε για το σπίτι του αθωωμένος και συμπιλωμένος με το Θεό, ενώ ο άλλος όχι. Δικαιώθηκε ο Τελώνης και καταδικάστηκε ο Φαρισαίος, γιατί όπως ακούσαμε: «Όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί και όποιος τον ταπεινώνει θα υψωθεί».

Η ευσέβεια, όπως εκφράζεται μέσα από την αρετή, δεν είναι ούτε τυπική πράξη, αλλά ούτε και γνώση θεωρητική. Η ευσέβεια εκφράζεται μέσα από την συνειδητή ταπεινοφροσύνη, έχοντας σαν βασικά στηρίγματα την προσευχή, τη νηστεία, την ελεημοσύνη και επιπρόσθετα τη συγχώρηση και την αγάπη. Επίσης ταπεινοφροσύνη που δεν οδηγεί στην αυτογνωσία, με την αναγνώριση κάθε ατέλειας και αμαρτίας δεν είναι ταπεινοφροσύνη. Αν ένας Απόστολος, όπως ο Παύλος που έφτασε μέχρι «τρίτου ουρανού» ομολογεί ότι: «Χριστός Ιησούς ήλθεν εις τον κόσμον αμαρτωλούς σώσαι, ων πρώτος ειμί εγώ» (Α' Τιμ. α' 15) «Ο Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο για να σώσει αμαρτωλούς· και πρώτος ανάμεσα τους είμαι εγώ», τότε τι μπορούμε να πούμε εμείς;

Η ευσέβεια, με τα πιο πάνω χαρακτηριστικά δεν εκφράστηκε σήμερα από το Φαρισαίο, γιατί σήριξε τη δικαίωση στον εαυτό του και στη φαινομενική ανωτερότητά του έναντι των άλλων ανθρώπων και ιδιαίτερα του Τελώνη. Η «αυτοδικαίωση» του Φαρισαίου εκφράστηκε πρώτα με την επιδεικτική στάση του

«σταθείς προς ευτόν» και ύστερα με το περιεχόμενο της προσευχής του. Αντί να ευχαριστήσει το Θεό γιατί του χάρισε τη ζωή, την υγεία, τα διάφορα αγαθά, ιδιαίτερα γιατί μέσα από αυτά και πολλά άλλα εκφράζει τη συγκατάβαση και την αγάπη του, αντίθετα τον ευχαριστεί γιατί «δεν είναι σαν τους άλλους ανθρώπους». Αυτός είναι και ηθικά και ποιοτικά ανώτερος από τους άλλους ανθρώπους. Αυτός δεν είναι σαν τους άλλους ανθρώπους «άρπαγας, άδικος, μοικός ή και σαν αυτόν εδώ τον τελώνη».

Ο Φαρισαίος σαν να έλεγε στο Θεό: «Όλοι είναι αμαρτωλοί εκτός από μένα». Και όχι μόνο. Εγώ διαφέρω από όλους τους άλλους επιπρόσθετα για τις αρετές μου. «Εγώ νηστεύω δυο φορές την εβδομάδα και δίνω στο ναό το δέκατο απ' όλα τα εισοδήματά μου». Με τον τρόπο αυτό τολμά να προβάλλει την αξίωση στο Θεό ότι δικαιωματικά θα πρέπει να τον βραβεύσει και όλους τους άλλους να τους τιμωρήσει.

Ο Φαρισαίος ξεχνά μια βασική αλήθεια ότι, κατά τον Απόστολο Παύλο: «Όλοι αμάρτησαν και βρίσκονται μακριά από τη δόξα του Θεού» (Ρωμ, γ' 23). Μια βασική αλήθεια που δεν πρέπει να ξεχνούμε ούτε εμείς. Επίσης, δεν πρέπει να ξεχνούμε, όπως ξέχασε ο Φαρισαίος ότι, η αξιολόγηση για την ανωτερότητα ή κατωτερότητα των άλλων ανθρώπων δεν είναι έργο δικό μας, αλλά του Θεού. Ρωτά ο Απόστολος Παύλος «Ποιος είσαι συ που θα κρίνεις έναν ξένο υπηρέτη; Μόνο ο Κύριος του μπορεί να κρίνει αν στέκεται ή όχι στην πίστη του, γιατί ο Θεός έχει τη δύναμη να τον στηρίξει» (Ρωμ. ιδ' 4).

Και ο Θεός, που ξέρει «τι κρύβει ο νους και η καρδιά του ανθρώπου» (Αποκ. Β' 23), είδε και έκρινε σήμερα τόσο το Φαρισαίο, όσο και τον Τελώνη. Έτσι δικαίωσε τον Τελώνη, γιατί άκουσε τους στεναγμούς της καρδιάς του. Δικαίωσε τον Τελώνη τόσο για τη στάση και συμπεριφορά μέσα στο ναό, όσο και για το περιεχόμενο της προσευχής του. Όπως ακούσαμε σήμερα, σε αντίθεση με την εγωιστική στάση και προσευχή του Φαρισαίου: «Ο Τελώνης... Στεκόταν πολύ πίσω και δεν τολμούσε ούτε τα μάτια του να σηκώσει στον ουρανό. Αλλά χτυπούσε το στήθος του κι έλεγε: «Θεέ μου, σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό».

Ο σεβασμός τόσο στο χώρο, όσο και ιδιαίτερα στο πρόσωπο στο οποίο απευθυνόταν, αφού δε θεωρούσε τον εαυτό του άξιο ούτε τα μάτια να σηκώσει στον ουρανό, έφερε το ποθητό αποτέλεσμα. Ο Τελώνης έφυγε για το σπίτι του δικαιωμένος από το Θεό.

Αδελφοί μου, συγκλονιστικά τα όσα μας διηγήθηκε σήμερα ο Ιησούς. Συγκλονιστικότερο όμως το αποτέλεσμα «κατέβη ούτος δεδικαιωμένος ή γαρ εκείνος». Με τον τρόπο αυτό επιβεβαιώθηκε ότι δικαίωση και σωτηρία δεν κερδίζονται με τίλους ψεύτικους και φαρισαϊκούς. Η δικαίωση κερδίζεται μέσα από ειλικρινείς προθέσεις και πράξεις καθώς και πραγματική μετάνοια. Η δικαίωση, σαν δώρο του Θεού, προσφέρεται σαν έκφραση αποδοχής της δικής μας μετάνοιας και ταπεινοφροσύνης. Αυτή τη δικαίωση ας αναζητήσουμε κι εμείς μέσα από τη δική μας ειλικρίνεια και σπαρακτική κραυγή «Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Θεέ μου, σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12-20

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιε' 11-32

12 Φεβρουαρίου 2017

**«Απεδήμησεν εις χώραν μακράν και εκεί διεσκόρπισε την ουσίαν αυτού
ζων ασώτως» (Λουκ. ιε', 13)**

Αποστομωτική απάντηση στους πονηρούς λογισμούς των γραμματέων και Φαρισαίων για τη συναναστροφή του με τους τελώνες και τους αμαρτωλούς έδωσε ο Χριστός με την παραβολή του ασώτου. Όπως μας πληροφορεί ο ευαγγελιστής Λουκάς, όταν εκείνοι έβλεπαν τον Διδάσκαλο να δέχεται τους αμαρτωλούς, εγόγγυζαν λέγοντες, «Ούτος αμαρτωλούς προσδέχεται και συνεσθίει αυτοίς» (Λουκ. ιε' 2). Έτσι ο Ιησούς παρέδωσε την υψίστης σημασίας παραβολή και περιέγραψε την κατάσταση της αμαρτίας τον κανόνα της μετάνοιας και της ευσπλαχνίας του Θεού το μέγεθος. Δεν παρέλειψε δε στο πρόσωπο του πρεσβυτέρου υιού να στηλιτεύσει και τη δική τους σκληροκαρδία και υποκρισία.

Ο νεώτερος υιός ζήτησε ανεξαρτησία από την κηδεμονία του πατέρα του. Πήρε το μερίδιο του και ανεχώρησε. Έφυγε με πολλά όνειρα για μια ζωή ευτυχισμένη κι ελεύθερη από τα απαγορευτικά του νόμου. Αποκομμένος από τον πατέρα, άρχισε πολύ γρήγορα να δρέπει τους καρπούς της αποστασίας του. «Εκεί διεσκόρπισε την ουσίαν αυτού ζων ασώτως». Κατέφθειρε το πρόσωπο του. Παραμόρφωσε την ψυχή του. Εγκαθίδρυσε στην καρδιά του την αμαρτία. Στα καταγώγια διέφθειρε την ψυχή και το σώμα του. Αφού δαπάνησε όλο τον ψυχικό και σωματικό πλούτο στην αμαρτία, άρχισε να υποφέρει. Όπου έλλειψη αρετής, εκεί πείνα και δίψα και στέρση. Κατέφαγε την ίδια του τη ζωή και διεσκόρπισε τα χαρίσματά της.

Όταν ο άνθρωπος αποσπαστεί από το Θεό, τότε στη ψυχή εμφανίζεται η εικόνα της αμαρτίας. Απομονώνεται από την κοινωνία του Θεού και καθίσταται ο ίδιος κέντρο του εαυτού του· «τη ίδια φύσει ζη» όπως εύστοχα τονίζει ο άγιος Μακάριος. Η αμαρτία εισδύει βαθμιαία στην προσωπικότητα, αυξάνει μέσα της και δικτυώνεται σε όλα τα μέρη της. Παραδιδόμενη η ψυχή στην αμαρτία δέχεται όλες τις ιδιότητές της και γίνεται αδελφή των δαιμόνων. Πρώτο σύμπτωμα που αγγέλλει την παρουσία της αμαρτίας στην ψυχή είναι η τύφλωση. Ο νους σκοτίζεται. Γίνεται ναός του διαβόλου. Ο άλλοτε κυβερνήτης της προσωπικότητας τώρα γίνεται δούλος της αμαρτίας και μέσα του φωλιάζει το φίδι της αμαρτίας που δηλητηριάζει τη σκέψη. Ο άλλοτε ελεύθερος γίνεται δούλος της κακίας. Δεμένος με τις αλυσίδες της αμαρτίας δεν μπορεί να αντιδράσει στη μαρτυρική τυραννία.

Όχι μόνο ο νους και η ψυχή, αλλά κι αυτή ακόμα η βούληση που έχει ταχθεί να ανάγει στο Θεό τον ψυχικό κόσμο του ανθρώπου, παρέχοντας τη δυνατότητα της ελευθέρως εκλογής, με την αμαρτία υποδουλώνεται, γίνεται αγωγός του κακού και φθείρεται. Έτσι η ψυχή από την τύφλωση φτάνει στη λέπρωση και στη συνέχεια στο θάνατο.

Την πορεία της αμαρτίας παρατηρούμε πολλές φορές στη δική μας ζωή. Η απομάκρυνση από το θέλημα του Θεού μας δίνει την ψεύτικη αίσθηση της ελευθερίας. Νομίζουμε ότι απαλλαγήκαμε από τους φόβους της συνειδήσεως και από τα ταμπού της θρησκείας. Έτσι πέφτουμε με δίψα στην απόλαυση των ηδονών. Διακηρύττουμε, ότι βρήκαμε το πραγματικό νόημα της ζωής και προσπαθούμε να μιήσουμε κι άλλους στη ζωή χωρίς ηθικές αρχές. Με έκπληξη παρατηρούμε την αλλοίωση της προσωπικότητας και την παραμόρφωση του προσώπου μας. Στην περίοδο της αποστασίας γινόμαστε άλλοι άνθρωποι. Νιώθουμε μια άλλη δύναμη μέσα μας που μας σπρώχνει συνεχώς στο κακό. Δεν μας συγκινούν τα πνευματικά. Ας υπάρχει πίσω μας

μια ευσεβής μητέρα που προσεύχεται για την επιστροφή του παιδιού της. Ο πόθος της ηδονής είναι τόσο ισχυρός, που αποδυναμώνει όλα τα ευγενή αισθήματα της ψυχής. Ας μας συμβουλευθούν οι φίλοι μας, ότι πρέπει να αλλάξουμε ζωή. Η τύφλωση είναι τόσο μεγάλη που δεν μας αφήνει να δούμε το φως.

Τα αποτελέσματα της αποστασίας μας είναι πικρά σαν τα κεράτια των κοίρων από τα οποία επιθυμούσε να χορτάσει την πείνα του ο άσωτος. Συμφορές η μια μετά την άλλη, ψυχικές περιπέτειες και δοκιμασίες έρχονται να μας εξουθενώσουν. Ψυχοσωματική αδυναμία από την ένταση, ψυχονευρωτικές διαταραχές από την ασωτία, αισθήματα ανασφάλειας και μοναξιάς από την έλλειψη αγάπης, κατάθλιψη και απόγνωση από συνεχείς απογοητεύσεις, βίαιοι θάνατοι, είναι οι καρποί της «ελευθερίας» μας.

Ο άσωτος δεν είχε εγκαταλειφθεί εντελώς από την χάρη του Θεού, γιατί είχε ένα πατέρα προσευχόμενο και αναμένοντα την επιστροφή του. Αν και η καρδιά του ήταν βυθισμένη στη λάσπη των παθών, βίασε τον εαυτό του. Σύναξε τον σκορπισμένο από τις σαρκικές ηδονές του, συλλογίστηκε τη δόξα και μακαριότητα των δούλων του πατρικού του, στοχάστηκε τα φθοροποιά αποτελέσματα των αμαρτιών του, απεφάσισε την αποχή από την αμαρτία και την επιστροφή και ετοίμασε τα λόγια της εξομολόγησής του. Την απόφαση χωρίς χρονοτριβή έκαμε πράξη και ταπεινωμένος ήρθε προς τον πατέρα του.

Με την επιστροφή έχουμε αποκατάσταση στην προηγούμενη δόξα του. Ο φιλεύσπλαχνος πατέρας τον έντυσε με «την πρώτη στολή», δηλ. με της υιοθεσίας το ένδυμα. Του έδωσε «το δακτύλιον», δηλ. τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος με τα οποία η ψυχή νυμφεύεται τον Χριστό και «υποδήματα», δηλ. τη δύναμη να τρέχει πρόθυμα το δρόμο της αρετής και να πατεί επί των νοητών «όψεων και σκορπίων». Παρέθεσε πλούσια τράπεζα με «τον μόσχον τον σιτευτόν», δηλ. το Σώμα και Αίμα του Χριστού και κάλεσε τους αγγέλους να χαρούν μαζί του για την επιστροφή του παιδιού του.

Η άρνηση του εαυτού μας και του κόσμου αποτελεί την αρχή της αποκαταστάσεως. Η νίκη έρχεται σαν απόρροια της αυτογνωσίας και ταπεινώσεως, οι οποίες ισχυροποιούν τη δύναμη της μετάνοιας. Φυσικά η μετάβαση από την αμαρτία στην τήρηση του θείου θελήματος είναι επίπονος και οδυνηρή. Στην περίπτωση αυτή «βιάζεσθαι χρη εαυτόν και μη θελούσης της καρδίας» (Αγιος Μακάριος). Να πιέζουμε τον εαυτό μας έστω κι αν ακόμα η καρδιά μας αντιδρά. Να καθαρίσουμε το νου με την προσευχή και να σηκωθούμε αμέσως χωρίς αναβολή.

Η μετάνοιά μας για να είναι θεραπευτική θα πρέπει να μας οδηγήσει στην ένωση με τον Ιησού Χριστό. Η αυτοσωτηρία είναι αδύνατη. Βρίσκεται σε μεγάλη πλάνη εκείνος που νομίζει ότι μπορεί μόνο με τις δικές του δυνάμεις να σωθεί. Τον σωτήριο δρόμο της επιστροφής βαδίζουν μόνο εκείνοι που τρέφονται με τη χάρη και δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Κατάληξη του δρόμου της επιστροφής πρέπει πάντα να είναι η ευχαριστιακή κοινωνία και η προσωπική μετάληψη του Χριστού. Εκείνος εξαγιάζει το πρόσωπο, καθαρίζει την καρδιά, μεταμορφώνει τον νου και ανακαινίζει τον όλο άνθρωπο.

Σε όλους εκείνους που από τη νεανική τους ηλικία έζησαν ασώτως και περνούν τη ζωή τους με μέθες και ασέλγειες κι έχουν πέσει στο βυθό της αμαρτίας ώστε να φτάσουν σε απόγνωση, ότι δεν μπορούν πια να αποβάλλουν τις κακές συνήθειες, προσφέρεται η σημερινή παραβολή για να τους διδάξει, ότι δεν υπάρχει καμιά αμαρτία που να νικά το μέγεθος της αγάπης του Θεού και ότι ο Θεός μας συγκωρεί όταν εμείς γνήσια μετανοούμε και επιστρέφουμε σ' Αυτόν.

Γιώργος Σαββίδης

Κυριακή Απόκρεω

Απόστολος: Α΄ Κορ. η' 8 - θ' 2

Ευαγγέλιον: Ματθ . κε' 31 – 46

19 Φεβρουαρίου 2017

«Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου»

Έντονα χαρακτηριστική και ανθρώπινα περιγραφική η εικόνα της δευτέρας παρουσίας, αγαπητοί μου αδελφοί. Μεγαλειώδης ποικιλόχρωμη συγκέντρωση απειραρίθμων ανθρώπων, κάθε εποχής και τάξης, κάθε φυλής, φύλου και ηλικίας, ενώπιον του ανωτάτου Κριτή, με ένθρονους δίπλα Του, αγγέλους και αγίους. Οι υπόδοκοι ανήσυχoi ενώπιον του ανωτάτου Κριτή, δεξιά και αριστερά Του. Τους διαχωρίζει σε δυο κατηγορίες. Οι δίκαιοι και οι άδικοι. Στρεφόμενος σ' αυτούς στα δεξιά Του, τους δίκαιους, θα Τον ακούσουν έκπληκτοι και έντονα προβληματισμένοι να λέγει: «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου». Ελάτε εσείς που είστε ευλογημένοι από τον Πατέρα μου, κληρονομήσατε την βασιλεία, που είναι έτοιμη για σας, από τη δημιουργία του κόσμου. Και θα συνεχίσει να αναφέρει έργα, που όπως τα περιέγραψε, αρνούνται ότι τα έκαναν ποτέ προς χάριν του υπέρτατου Κριτή. Εξ ίσου έκπληκτοι, διαμαρτυρούμενοι και διαρρηγγύοντες τα ιμάτιά τους, οι συγκεντρωμένοι, στα αριστερά, οι άδικοι, θα ακούσουν να τους λέγει αυστηρά: «πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ καταραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ». Εσείς εξ αιτίας των έργων σας, πηγαίνετε στο αιώνιο πυρ της κολάσεως, που έχει ετοιμαστεί για τον διάβολο και τους αγγέλους του. Και θα συνεχίσει με την απαρίθμηση των ιδίων έργων, που παρέλειψαν όμως, όπως ρητά κατηγορούνται. Είναι τα ίδια που είχε αποδώσει ότι είχαν πράξει, οι εκ δεξιών Του, αλλά που και αυτοί δεν θυμούνται, ποτέ να έκαναν κάτι, προς χάριν του ανώτατου Κριτή.

Δραματική αυτή η σκηνή. Αναστατωμένες και οι δυο πλευρές, για διαφορετικούς λόγους, όμως. Προκαλεί ανησυχία και τρόμο η απόφαση του Κριτή. Ανασύρει στη συνείδησή μας, αγαπητοί μου αδελφοί, απαισιόδοξες ενοχές. Ωστόσο σύντομα θα διαπιστώσουμε, ότι ίσως δεν είναι τόσο τραγικά τα πράγματα. Γιατί, ποια είναι τα κριτήρια με τα οποία διακρίνονται οι άνθρωποι, ως δίκαιοι ή άδικοι; Σε ποια έργα αποδίδεται το κύριο βάρος για την ταξινόμηση των δύο κατηγοριών;

«Ἐπέинаσα», «ἐδίψησα», «ξένος ἦμην καὶ οὐ συνηγάγετέ με», «γυμνός», «ἡσθένησα», «ἐν φυλακῇ». Δηλαδή: Αντιμετώπιση πείνας, δίψας, φιλοξενίας, ένδυσης, επίσκεψης σε φυλακή. Απλές φυσικές, κατανοητές ανθρώπινες ανάγκες. Και όλα αυτά, δεν απασχολούν τον ανενδεή Θεό, αλλά αυτούς, τους πλησίον μας, που είχαν ανάγκη. Τους απλούς, χωρίς ιδιαίτερη αξία ανθρώπους. Έντονος και βασικός χρωματισμός, όλων αυτών των πράξεων, το κύριο συστατικό, διακριτικό, είναι η αγάπη. Ουσιαστικά το πρακτικό ενδιαφέρον για τον πλησίον μας. Και η αποτίμηση της πράξης μας προς αυτόν, τον πλησίον, μεταφέρεται και καταγράφεται, ως προσωπική μας πίστωση, κατ' ευθείαν στο θείο λογιστήριο. «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». Κάθε πράξη που προσφέρατε σε κάποιον από αυτούς, που λογαριάζονται ως τιποτένιοι, είναι σαν να το προσφέρατε σε Εμένα. Συνεπώς αν αξιολογούσαμε και αποδίδαμε ένα κοινό χαρακτηριστικό και περιεχόμενο, σ' αυτή την αποτιμώμενη από τον

Κριτή Θεό, συμπεριφορά μας προς τον πλησίον, θα λέγαμε ότι είναι η κάθε πράξη αγάπης και η καθαρά αγαπητική συμπεριφορά προς τον συνάνθρωπό μας.

Λογικά θα διερωτηθείτε, αγαπητοί μου αδελφοί: Και εκείνες όλες οι άλλες, πολλές και ποικιλώνυμες αμαρτίες, μένουν ατιμώρητες; Δεν λαμβάνονται υπόψη; Οι εντολές του Θεού, που είναι;

Ήδη, αγαπητοί μου, η πρώτη εντολή στην οποία απέδωσε και ο Κύριος ιδιαίτερη σημασία, αναφέρει «ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου». Πρώτη λοιπόν και κυρία εντολή αυτή. Επειδή και όταν αγαπούμε τον Θεό, αγαπούμε τον πλησίον, «καί τόν πλησίον σου ως σεαυτόν», που υπολογίζεται σαν αδελφός μας, ενώπιον του Κυρίου. Συμπλήρωση της πρώτης εντολής. Και η αγάπη μας εκδηλώνεται αφ' ενός μεν ως θετική ενέργεια με έργα αγάπης και αφ' ετέρου, αρνητικά με αποφυγή πράξεων, που θα ενοχλούσαν ή και θα έβλαπταν τον πλησίον μας, «δι' ὃν Χριστός ἀπέθανεν», για τον οποίο έδωσε την ζωή του ο Χριστός. Και πέραν αυτών. Αγαπούμε τον Θεό; Είναι δυνατόν να Τον αγαπούμε και να μην ακολουθούμε τις εντολές Του, στην καθημερινή μας ζωή; Σκεφτείτε για παράδειγμα, κάτι χειροπιαστό. Αν δεν ακολουθούμε τις οδηγίες των γονέων μας, που αγαπούμε και μας αγαπούν, δεν διαταράσσονται οι μεταξύ μας σχέσεις; Επομένως όταν αμαρτάνουμε, διαταράσσονται οι σχέσεις μας με το θείο. Αμφισβητείται η αγάπη μας και η αφοσίωση σε Κείνον που έγινε άνθρωπος και θυσιάστηκε από αγάπη για μας. Λοιπόν, η αγάπη, αγαπητοί μου, είναι το κλειδί της βασιλείας του Θεού. Και συνέπεια είναι η τήρηση των εντολών Του, όλων των εντολών. Αγάπη προς τον Θεόν και τήρηση των εντολών, αποτελεί μια συνάρτηση, είναι ένα όλο. Αγαπώντας πρακτικά τον πλησίον μας, εξασφαλίζουμε το αιώνιο μέλλον μας. Και μια ελπιδοφόρα διευκρίνιση, αγαπητοί μου. Ακούσαμε για τις δυο ομάδες, τις δυο κατηγορίες της σημερινής παραβολής. Στο νου μας, μπορεί να θεωρούνται περίπου ισάριθμες οι δυο ομάδες, και στην απελπισία μας με συναίσθηση ενοχής, να προλάβουμε να τοποθετηθούμε κάπου. Ωστόσο ο Κύριος επανειλημμένως διεκήρυξε ότι θέλει όλοι οι άνθρωποι να σωθούν. Επομένως, να συμπεράνουμε ότι στα δεξιά, που θα είναι οι περισσότεροι, μπορούμε να είμαστε ανάμεσά τους! Ενώ στα αριστερά, λίγοι. Και σημειώνει αλλού: «Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς μου πολλαί μοναί εἰσιν». Θυμάστε ίσως ακόμη, και την παραβολή του μεγάλου δείπνου! Τελικά ο άρχοντας της παραβολής, έστειλε τους δούλους του, να φέρουν με το βία, όσους ανθρώπους εύρισκαν, ώστε να γεμίσει ο οίκος Του. Και είναι άπειροι ή μάλλον, απεριόριστοι οι χώροι του παραδείσου. Μας αγαπά όλους ο Θεός, αγαπητοί μου αδελφοί. Είμαστε τα δημιουργήματα Του. Μας θέλει όλους! Από εμάς απαιτείται λίγη προσπάθεια, συστηματικός αγώνας με πίστη στην επιτυχία. Θα Τον βρούμε στο δρόμο μας, παρακάμπτοντας τις ποικίλες δυσκολίες της καθημερινότητας και αυτές που προβάλλει ο εαυτός μας, οι αδυναμίες μας. Θα βρούμε Εκείνον, συμπαραστάτη και οδηγό. Όλοι μαζί! Αμήν

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14-21

26 Φεβρουαρίου 2017

**«Όπου γαρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν»
(Ματθ. στ' 21)**

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σαρακοστή, που ἀρχίζει ἀπὸ αὐριο, ἔχει ἓνα διπλὸ στόχο. Πρῶτον, νὰ συνειδητοποιήσουμε κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο ὅτι: «Τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστὸς (Α' Κορ. ε' 7). Ἡ δική μας γιορτὴ τοῦ Πάσχα συνίσταται στο γεγονός ὅτι θυσιάστηκε γιὰ χάρη μας ὁ Χριστὸς. Αὐτὴ ἡ συναίσθησις ὅτι ὁ Χριστὸς θυσιάστηκε γιὰ μας, θὰ μας ὀδηγήσει στο δεῦτερο στόχο, δηλαδή, στο νὰ γίνουμε μέτοχοι τῶν ἀγαθῶν τῆς Σταυρικῆς θυσίας καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως, πῶς θὰ γίνουμε μέτοχοι τῶν ἀγαθῶν τῆς Σταυρικῆς θυσίας καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ; Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μας δίνει καὶ πάλι τὴν ἀπάντησις. Ἐχοντίας συναίσθησις τοῦ γεγονότος ὅτι θυσιάστηκε γιὰ μας ὁ Χριστὸς ἄς γιορτάζουμε τὸ Πάσχα «μη ἐν ζύμῃ παλαιά, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εὐκρινείας καὶ ἀληθείας» (Α' Κορ. ε' 8). Δὲν μπορούμε νὰ γιορτάζουμε τὸ Πάσχα ἔχοντας μέσα μας τὸ προζύμι τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς πονηρίας. Γι' αὐτὸ κατὰ τὸ σημερινὸ Ἀπόστολο: «Ἄς πετάξουμε ἀπὸ πάνω μας τὰ ἔργα τοῦ σκότους, κι ἄς φορέσουμε τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Ἡ διαγωγή μας ἄς εἶναι κόσμια, τέτοια που νὰ ταιριάζει στο φῶς. Ἄς πάψουν τὰ φαγοπότια καὶ τὰ μεθύσια, ἡ ἀσύδοτη κι ἀκόλαστη ζωὴ, οἱ φιλονικίες καὶ οἱ φθόνοι. Ντυθεῖτε τὸν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ μὴν ἀφήνετε τὸν ἀμαρτωλὸ εαυτὸ σας νὰ σας παρασύρει στὴν ικανοποίησις τῶν ἐπιθυμιῶν σας» (Ρωμ. ιγ' 12-14).

Ὁ ἀγῶνας μας εἶναι ἰδιαίτερα πνευματικὸς καὶ κατὰ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο ἐπικεντρώνεται σὲ τρία σημεῖα. Πρῶτον, τὴν ἐκφραση τῆς ἀγάπης, μέσα ἀπὸ τὴν προσφορὰ τῆς συγχώρησις πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Δεύτερον, τὴν εὐκρινὴ καὶ ὄχι υποκριτικὴ ἀσκηση καὶ προβολὴ τῶν ἀρετῶν. Καὶ τέλος, τρίτος καὶ σημαντικὸς στόχος εἶναι ἡ ἐπικέντρωσις τῆς προσοχῆς τοῦ ἀνθρώπου στους οὐράνιους θησαυροὺς οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀφθαρτοὶ καὶ αἰώνιοι.

Ἀρχὴ καὶ θεμέλιο αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνα εἶναι ἡ ἀγάπη ἡ ὁποία ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὴν προσφορὰ τῆς συγχώρησις στο συνάνθρωπο. Ὁ ἀνθρώπος ἔχοντίας τὴν ἐμπειρία τῆς συγχώρησις τῶν δικῶν τοῦ ἀμαρτιῶν ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ οἱ ὁποῖες, κατὰ τὴν παραβολὴ τοῦ «κακοῦ δούλου» (Ματθ. ιγ' 23-35) εἶναι πολλαπλάσιες ἀπὸ τὴς δικῆς του, οφείλει νὰ συμπεριφερθεῖ με ἐπιείκεια στο συνάνθρωπο του. Κάθε στιγμὴ, στ' αὐτιά του καθενὸς μας θὰ πρέπει νὰ ἀντηκοῦν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κακὸ δούλο: «κακὲ δούλε, σου χάρισα ὅλο ἐκεῖνο τὸ χρέος, ἐπειδὴ με παρεκάλεσες· δὲν ἔπρεπε κι εὐὸ νὰ σπλαχνιστεῖς τὸ σύνδουλό σου, ὅπως κι ἐγὼ σπλαχνίστηκα ἐσένα»; (Ματθ. ιη' 32-33).

Ἡ ἐμπειρία τῆς συγχώρησις που δεχόμεστε με τὴν καταφυγὴ μας στο Θεὸ δημιουργεῖ, κατὰ τὴν «Κυριακὴ προσευχὴ», τὴ δέσμευσι καὶ παράλληλα τὴν υποχρέωσι «ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφιέμεν τοῖς οφειλέταις ἡμῶν» (Ματθ. στ' 12). Γιὰ τοῦτο σήμερα ὁ Κύριος μας προειδοποιεῖ «Ἄν συγχωρήσετε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὰ παραπτώματα τοὺς θὰ σας συγχωρήσει κι ἐσὰς ὁ Οὐράνιος Πατέρας σας. Ἄν ὁμως δὲ συγχωρήσετε τοὺς ἀνθρώπους τὰ παραπτώματά τοὺς, οὔτε κι ὁ Πατέρας σας θὰ συγχωρήσει τὰ δικά σας παραπτώματα».

Ρώτησε κάποτε ο Πέτρος το Διδάσκαλό του: «Κύριε πόσες φορές θα σφάλει σ' εμέ ο αδελφός μου και θα τον συγχωρήσω; Ως εφτά φορές»; Του λέει ο Ιησούς: «Δε σου λέω ως εφτά, αλλά ως εβδομήντα φορές εφτά» (Ματθ. ιη' 21-22). Σχολιάζοντας την απάντηση του Κυρίου ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει: «Κι αν συγχωρήσεις εβδομήντα φορές εφτά, κι αν ακόμα συγχωρείς συνεχώς τα αμαρτήματα του συνανθρώπου σου η φιλανθρωπία σου αυτή μοιάζει σαν μια σταγόνα νερό μέσα στο άπειρο πέλαγος και ακόμα πιο κατώτερη η φιλανθρωπία σου από την άπειρη αγαθότητα του Θεού» (Δες Π. Ν Τρεμπέλα: «Υπόμνημα εις το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο» σελ. 338).

Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να υπάρξει πνευματικός αγώνας και πραγματική πνευματική ζωή αν δεν απαρνηθούμε τη μνησικακία και εκδηλώσουμε μέσα από τη συχώρηση ότι είμαστε άνθρωποι της αγάπης. Σε διαφορετική περίπτωση η ζωή μας θα είναι υποκριτική και σαν τέτοια ο Θεός όχι μόνο την αποστρέφεται, αλλά και την καταδικάζει. Μάλιστα, πέραν από την αγάπη και η άσκηση οποιασδήποτε άλλης αρετής, όπως για παράδειγμα της νηστείας, δεν έχει αξία αν δε έχει σαν κίνητρο την αγάπη και όχι την επίδειξη. Για τούτο και ο σημερινός Απόστολος προτρέπει: «Ο εσθίων τον μη εσθιοντα μη εξουθενείτω και ο μη εσθίων τον εσθιοντα μη κρινέτω· ο Θεός γαρ αυτόν προσελάβετο». Δηλαδή, αυτός που τρώει απ' όλα ας μην περιφρονεί όποιον δεν τρώει· κι αυτός που δεν τρώει ας μην κατακρίνει όποιον τρώει, γιατί ο Θεός τον έχει δεχτεί στην εκκλησία του».

Παρά το ότι η νηστεία είναι Θεόδοτη, αυτή αποτελεί χρήσιμο μέσο για να φτάσουμε στο σκοπό. Αυτή διακρίνεται στην υλική και την πνευματική νηστεία. Η υλική νηστεία είναι χρονικά περιορισμένη και δεν αποτελεί αυτοσκοπό. Αντίθετα η πνευματική νηστεία, η νηστεία των παθών, αποτελεί σκοπό ζωής και μάλιστα σε όλη τη διάρκεια της ζωής. Η υλική νηστεία, έστω κι αν είναι πραγματική τότε μόνο οδηγείται στην καταξίωση όταν ολοκληρώνεται με την αποξένωση από τα πάθη. Κατά τον υμνωδό: «Νηστεία καθαρά μακρυσμός αμαρτίας, αλλοτρίωσις παθών». Λέει πάλι ο υμνωδός: «Βρωμάτων νηστεύουσα, ψυχή μου και παθών μη καθαρεύουσα, μάτην επαγάλλη τη ατροφία ει μη αφορμή σοι γένηται προς διόρθωσιν». Για τούτο και προτρέπει ο υμνωδός: «νήστευσον ψυχή μου κακίας και πονηρίας, κράτησον οργής και θυμού και πάσης αμαρτίας Ιησούς γαρ τοιαύτην θέλει νηστείαν ο φιλάνθρωπότατος Θεός ημών».

Πέραν από τα πιο πάνω είναι ιδιαίτερα σημαντικό και το τρίτο μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου: «Μη μαζεύετε θησαυρούς πάνω στη γη, όπου τους αφανίζει ο σκόρος και η σκουριά κι όπου οι κλέφτες κάνουν διαρρήξεις και τους κλέβουν».

Αδελφοί μου, η οικονομική καταστροφή που βιώνουμε είναι αποτέλεσμα της ηθικής και πνευματικής χρεωκοπίας που προηγήθηκε και που δυστυχώς εξακολουθεί να υφίσταται. «Ωρα ημάς ήδη εξ' ύπνου εγερθήναι». Μας προτρέπει ο σημερινός Απόστολος. Ήρθε η ώρα να ξυπνήσετε από τον ύπνο. Ας τον ακούσουμε. Χάσαμε μια μάχη. Ας κερδίσουμε τον πόλεμο μέσα από τη δική μας αναγέννηση. Ας διακριθούμε στη νηστεία των τροφών και ιδιαίτερα των παθών. Ας διακριθούμε πάνω απ' όλα στην επιείκεια και τη συχώρηση όπως έπραξε και ο εσταυρωμένος Κύριος και Θεός μας, ο Ιησούς Χριστός. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/1	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος, Δοξολογία	Πε.	2/2	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Πα.	6/1	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγ. Ανάργυροι	Σα.	4/2	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Εοπ.)
Κυ.	15/1	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	5/2	ΑΡΟΔΕΣ
Δε.	16/1	ΚΕΔΑΡΕΣ (Εοπ.)	Τρ.	7/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος (Εοπ.)
Κυ.	22/1	ΚΟΙΛΗ	Τε.	8/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος
Κυ.	29/1	ΛΕΤΥΜΠΟΥ	Πε.	9/2	ΕΜΠΑ (Εοπ.)
Δε.	30/1	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Πα.	10/2	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
			Κυ.	12/2	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
			Κυ.	19/2	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
			Κυ.	26/2	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	1/1	ΠΑΡΑΛΙΜΝΙ	Πε.	2/2	ΛΑΣΑ
Τρ.	3/1	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	5/2	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Πα.	6/1	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Τρ.	7/2	ΛΕΤΥΜΠΟΥ (Εοπ.)
Κυ.	8/1	ΓΙΟΛΟΥ	Πα.	10/2	ΛΥΣΟΣ, Άγιος Χαράλαμπος
Τρ.	10/1	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ (Εοπ.)	Σα.	11/2	ΛΕΥΚΩΣΙΑ (Εοπ.)
Κυ.	15/1	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Κυ.	12/2	ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΒΑΡΝΑΒΑ
Κυ.	22/1	ΚΑΘΗΚΑΣ	Κυ.	19/2	ΔΡΥΜΟΥ
Τρ.	24/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ	Κυ.	26/2	ΠΩΜΟΣ
Κυ.	29/1	ΤΣΑΔΑ			
Δε.	30/1	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ			
Τρ.	31/1	ΣΤΕΝΗ (Εοπ.)			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	1/1	ΤΣΑΔΑ	Πε.	2/2	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ
Πε.	5/1	ΠΛΑΤΑΝΙΣΚΙΑ	Τε.	8/2	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ, Άγιος Θεόδωρος
Κυ.	8/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Πα.	10/2	ΕΜΠΑ
Τε.	11/1	ΑΧΕΛΕΙΑ, Άγιος Θεοδόσιος	Κυ.	12/2	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ
Κυ.	15/1	ΠΟΛΕΜΙ	Κυ.	19/2	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
Κυ.	22/1	ΠΑΡΑΜΑΛΙ	Κυ.	26/2	ΜΑΛΙΑ
Τρ.	31/1	ΘΕΛΕΤΡΑ, Άγ. Τρύφωνας (Εοπ.)			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

8/1	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	5/2	ΚΟΥΚΛΙΑ
15/1	ΑΡΜΟΥ	12/2	ΜΑΝΔΡΙΑ
22/1	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	19/2	ΚΟΛΩΝΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

15/1	ΑΧΕΛΕΙΑ	12/2	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
29/1	ΛΕΜΠΑ	26/2	ΚΟΝΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

8/1	ΚΟΙΛΗ	5/2	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
15/1	ΕΠΙΣΚΟΠΗ	12/2	ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
19/1	ΠΑΧΝΑ ΑΝΩ	26/2	ΑΡΓΑΚΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.impaphou.org